

Péter és Pál

(Gábrriel József azonos című olajfestménye mögé)

Beszélni kéne velük. A két fej, a színek, a kezek, ismerős minden. Ha létezik barna fény, belőlük az árad. Fáklyák füstjében dereng a test, sugárzik a csont. Homlokuk mögött csírázó feketeség. A szemek, mint üvegszirom. Az est aránya egyre tömörebben súlyosodik tekintetükre. Arcokat látok, akik kinéznek az időből. Lenni akar bennük, ami nincs. Simon Péter szájának helyén zúzmarás ezüst. Pál a semmibe néz, tanácsait ma sem tudom hasznosítani. Nekik csak fedetlen arcuk tompa ragyogása. Nekik csak tűréspróbák és örökös belső átkelés. Árnyak vezeklése a kimondatlan körül. A csend vigíliája. Néha félek tőlük. Én nem akarok mást: beszélni velük. *Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van?* Nem lehetnek ilyen közönyösek, ők, a haláltudók.

Csak árnyak őrzik

Csak árnyak őrzik, ha olykor éjjel felriadok. A sötétség nekem nem ellenség. Temető mellett születtem, ha kinéztem az ablakon, a szemközti ház kerítése mögött két, borostyánnal benőtt, magas kőkereszt zárta a látószöveget. Védtelen nyugalommal vágtam át ki tudja, hányszor az Almási úti temető sírjai között. Nyolcéves lehettem, talán annyi sem. Volt, hogy kora reggeli ködben, volt, hogy a korán jött alkonyat sárgán elomló leple alatt. Megjegyeztem a sírok helyét, megszólítottam, akit ismertem is. A tapasztalás szégyen nélküli angyala vezetett. Még élveztem is, hogy nem félek, legalábbis úgy csináltam, és működött a terápia. Amikor éjjel felriadok, emlékezem arra, hogy vannak emlékeim, és néhány percig bizonyosan tudom, mit csináltam, és kikkel találkoztam az álomlétben.